

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 263/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Barborou Volárovou, Kukučínova 11, Piešťany, proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 31 Cbi 39/2008 z 21. novembra 2018, rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21 CoKR 9/2019 z 28. apríla 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 42/2021 z 24. novembra 2022 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“), napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a napadnutým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ za účasti intervenienta na strane žalobcu ([REDACTED]) podal proti žalovanému (mesto Vrbové) žalobu o určenie neúčinnosti právnych úkonov (kúpnych zmlúv), ktorou si uplatnil nárok na vrátenie do podstaty sumy 766 642,27 eur. Okresný súd rozsudkom č. k. 31 Cbi 39/2008

z 2. apríla 2014 (ďalej len „prvý rozsudok“) žalobe vyhovel, pričom žalovanému uložil povinnosť poskytnúť peňažnú náhradu v sume 766 642,27 eur. Na odvolanie bol prvý rozsudok okresného súdu uznesením krajského súdu č. k. 21 CoKR 15/2014 z 27. februára 2015 zrušený a vec vrátená okresnému súdu. Dôvodom zrušenia a vrátenia rozhodnutia boli nedostatky pri posúdení a určení ceny obvyklej vo vzťahu k určeniu požadovaného protiplnenia, k čomu odvolací súd poukázal na § 58 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), podľa ktorého pre posúdenie primeraného plnenia sa vychádza z ceny obvyklej a táto sa porovná s cenou uvedenou v zmluve. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že okresný súd vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý ale nestanovil cenu obvyklú, pretože ju neposúdil z hľadiska objektivizácie určenej všeobecnej hodnoty majetku, aby sa tým zohľadnila reálna možnosť predat' predmet kúpy tretiemu.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe sťažovateľa opätovne vyhovel a určil, že kúpna zmluva z 18. decembra 2007 uzavretá medzi [REDAKOVANÉ], ako predávajúcim a mestom Vrbové ako kupujúcim je v časti prevodu majetku presne špecifikovaného vo výroku rozhodnutia právne neúčinná (výrok I); určil, že kúpna zmluva na prevod dlhodobého hmotného majetku z 31. decembra 2007 uzavretá medzi [REDAKOVANÉ], ako predávajúcim a mestom Vrbové ako kupujúcim je v časti špecifikovanej vo výroku rozhodnutia právne neúčinná (výrok II); žalovanému bola uložená povinnosť poskytnúť peňažnú náhradu v sume 115 461,42 eur do majetkovej podstaty úpadcu (výrok III), žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi a intervenientovi náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok IV) a žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť okresnému súdu náhradu trov štátu v celom rozsahu (výrok V).

4. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v časti výroku III odvolanie, pričom nesúhlasil s vykonaným znaleckým dokazovaním na určenie obvyklej ceny prevádzaného majetku. Dôvodil, že si uplatnil nárok na vrátenie sumy 766 642,27 eur (oproti okresným súdom stanovenej sume peňažnej náhrady vo výške 115 461,42 eur), ktorá vychádzala z hodnoty investičných nákladov a znaleckého posúdenia vykonaného súdnym znalcom [REDAKOVANÉ]. Namietol aj nedodržanie procesných predpisov, keďže svoju neprítomnosť na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, sťažovateľ ospravedlnil, pričom žiadal o odročenie pojednávania, okresný súd však žiadosti nevyhovel.

5. V napadnutom rozsudku krajský súd uviedol, že postupom okresného súdu, ktorý neodročil pojednávanie na žiadosť sťažovateľa, nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V konkrétnostiach poukázal na podrobné odôvodnenie obsiahnuté v bode 20 napadnutého rozsudku okresného súdu a navyše zdôraznil, že od sťažovateľa bolo možné spravodlivo požadovať, aby sa dal zastúpiť inou osobou. Akcentoval osobitosť okolností vyplývajúcich zo spisu, v dôsledku ktorých bolo zrejmé, že u sťažovateľa dlhodobo pretrvávali zdravotné problémy, ktoré mu znemožnili zúčastňovať sa pojednávaniu. Po tom, ako u sťažovateľa došlo k ukončeniu právneho zastupovania advokátkou (25. januára 2017), sa neuskutočnilo žiadne pojednávanie, ktoré by vyžadovalo účasť sťažovateľa. Až v roku 2018 okresný súd nariadil pojednávanie na 21. marec 2018, na ktoré si žalobca prevzal 12. januára 2018 predvolanie a deň pred nariadeným pojednávaním oznámil okresnému súdu, že sa zo zdravotných dôvodov nemôže zúčastniť pojednávania, k čomu doložil potvrdenie. Okresný súd vyhovel žiadosti sťažovateľa a určil nový termín pojednávania na 9. máj 2018, pričom 3. mája 2018 sťažovateľ opätovne doručil okresnému súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že nastupuje na kúpeľnú liečbu. Aj toto

ospravedlnenie okresný súd akceptoval a pojednávanie odročil na 19. september 2018, pričom predvolanie na pojednávanie sťažovateľ prevzal 3. júla 2018. Dňa 13. septembra 2018 doručil sťažovateľ okresnému súdu ďalšie ospravedlnenie z dôvodu absolvovania plánovanej operácie, pričom žiadosti o odročenie pojednávania okresný súd aj v tomto prípade vyhovel. Zároveň bol nariadený nový termín pojednávania na 21. november 2018, pričom predvolanie naň sťažovateľ prevzal 20. septembra 2018. Deň pred plánovaným pojednávaním sťažovateľ opätovne požiadal o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov. Postup okresného súdu, ktorý pri neakceptovaní žiadosti o odročenie pojednávania zobral do úvahy ospravedlnenia neprítomnosti sťažovateľa spojené so žiadosťami o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov počas celého roku 2018, považoval krajský súd za dôvodný a správny. Aj odvolací súd bol toho názoru, že od sťažovateľa z dôvodu dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu bolo možné vyžadovať, aby sa dal zastúpiť. Z predloženého potvrdenia lekára pritom nevyplývalo, že išlo o akútne zhoršenie zdravotného stavu, ktoré sťažovateľovi nečakane bránilo pojednávania sa zúčastniť. Odvolací súd navyše zvýraznil, že sťažovateľ je fyzickou osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním, a tak sa u neho predpokladá znalosť právneho ustanovenia. Nedôvodná je preto argumentácia sťažovateľa o nereálnosti zabezpečenia zastupovania dva dni pred pojednávaním, keďže jeho zdravotné problémy trvali počas celého roku 2018.

6. K stanoveniu sumy peňažnej náhrady zdôraznil, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prevej inštancie vychádza zo znaleckého posudku [REDAKOVANÉ], ktorý určil cenu obvyklú, na rozdiel od súdneho znalca [REDAKOVANÉ], ktorý pri stanovení sumy vychádzal zo vstupnej ceny v čase zaradenia do užívania predmetov prevodu. Akcentoval, že pre učenie ceny obvyklej sa berie od úvahy cena, za ktorú je možné predmet prevodu realizovať na trhu, a táto má svoje špecifiká. Predmetom prevodu sú technologické časti vykurovacích systémov umiestnené v priestoroch, ktoré nie sú vo vlastníctve úpadcu, ale iných subjektov, umiestnené sú v nehnuteľnostiach, v ktorých sa niektoré miestnosti prebudovali na kotolne, preto námietka sťažovateľa založená na požiadavke ocenenia aj týchto budov, resp. miestností či vykonaných stavebných úprav nie je adekvátna a práve znalecký posudok súdneho znalca [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uvedené skutočnosti vzal do úvahy, cenu objektivizoval, čoho výsledkom bola cena nižšia, než ju určil súdny znalec [REDAKOVANÉ]. Uvedená rozdielnosť nezakladá odvolací dôvod, ktorý by založil potrebu zmeny rozhodnutia.

7. V dovolaní sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu v časti, ktorou odvolací súd nepriznal do majetkovej podstaty úpadcu peňažnú náhradu v sume prevyšujúcej sumu 115 461,42 eur, namietol existenciu vady zmätočnosti, ktorú videl v nevyhovení jeho žiadosti o odročenie pojednávania a nevykonaní ním navrhovaných dôkazov. Zároveň namietol dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia v časti týkajúcej sa primeranej sumy náhrady, ktorý spočíval podľa jeho názoru v nesprávnom interpretovaní normy a nevykonaní potrebných dôkazov, v dôsledku čoho nebol náležite zistený skutkový stav.

8. Dovolanie v časti namietanej vady zmätočnosti najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a dovolanie v časti dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia odmietol podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu, že dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom v § 431 až § 435 CSP.

9. Najvyšší súd pritom v konkrétnostiach akcentoval, že odvolací súd vysvetlil dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného [REDAKOVANÉ], pričom postup súdu prvej inštancie a z dokazovania vyvedené zistenia a závery považoval za správne. Odvolací súd odôvodnil, z akých dôvodov nedošlo k oceneniu budov, resp. miestností a vykonaných úprav v súvislosti so zisťovaním reálnej predajnej ceny vykurovacích zariadení. Z rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je zrejmé, že sa zaoberali dokazovaním týkajúcim sa tzv. štyroch ponúk a na základe obsahu k nim doložených listín konštatovali realnosť predajnosti predmetu odporovateľných prevodov majetku a tieto výsledky vyhodnotili v kontexte určujúceho znaleckého posúdenia. Pokiaľ nedošlo k vypočítaniu záujemcov o odkúpenie majetku, prípadne úpadcu a štatutára žalovaného, uvedené nemožno hodnotiť ako postup neprípustný pre spravodlivosť, ak všeobecné súdy zreteľne vysvetlili dôvody, pre ktoré vychádzali zo záverov znaleckého posudku súdneho znalca ako osoby odborne spôsobilej, a zároveň vysvetlili dôvody, pre ktoré tieto závery považovali za určujúce pre rozhodnutie vo veci.

10. Rovnako posúdenie procesného postupu súdu prvej inštancie považoval v zhode s krajským súdom najvyšší súd za akceptovateľné a dostatočne odôvodnené. Dodal pritom, že žalobca ako konkurzný správca a právnický vzdelaná osoba si musel byť vedomý povinnosti súdu vyplývajúcej zo základných princípov Civilného sporového poriadku podľa čl. 17 CSP, a to že súd má postupovať v konaní tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Poukázal na § 183 ods. 2 druhú vetu CSP, podľa ktorého od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého stavu.

11. Z obsahu sťažovateľom formulovaných dôvodov dovolania najvyšší súd vyvodil predovšetkým nespokojnosť so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Svoju všeobecnú námietku sťažovateľ žiadnym spôsobom nekonkretizoval. Keďže z obsahu dovolania nevyplývala žiadna právna otázka, pričom za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu nemožno považovať argumenty sťažovateľa v dovolaní, z ktorých vyplynula len nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov, dovolanie v časti nesprávneho právneho posúdenia nezodpovedalo kritériám stanoveným v § 432 CSP. Z dovolania pritom nemožno zistiť, ktorú právnu otázku mal odvolací súd riešiť nesprávne, a nemožno z neho ani identifikovať, o ktorý z prípadov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP by malo ísť. V dovolaní sťažovateľa tak absentovala zákonom požadovaná náležitosť vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo je dôvod na odmietnutie dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ atakuje arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí v jeho veci konajúcich súdov, pričom v konkrétnostiach tvrdí, že v záujme spravodlivosti bolo nevyhnutné, aby sa súdy vysporiadali s nelogickými závermi súdnych znalcov, a to kontrolným znaleckým posudkom znaleckou organizáciou. Pôvodný znalecký posudok určil sumu 766 642 eur, čo zodpovedalo opotrebeniu ohodnocovaného majetku v zmysle pôvodných ponúk záujemcov o kúpu, zatiaľ čo neskorší znalecký posudok predstavoval sumu 255 934 eur, čím došlo k poškodeniu veriteľov.

13. K existencii reálnych ponúk na odkúpenie majetku uvádza, že okresný súd iba konštatoval predajnosť majetku úpadcu, avšak bez bližšieho preskúmania reálnosti ponúk, pričom odvolací súd sa k tomu nevyjadril vôbec a druhý znalecký posudok považoval za správny. V konkurznom konaní by mala rozhodovať ponuka a iba výnimočne znalecký posudok. Všeobecné súde však bez reálneho odôvodnenia akceptovali iba zlomok reálnej ponuky.

14. Sťažovateľ namieta proti procesnému postupu okresného súdu, ktorý nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania, keďže nemal možnosť prezentovať argumentáciu v záverečnej reči.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti odôvodnení napadnutých rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu z dôvodu nedostatočného vysporiadania sa s konkrétnymi námietkami (body 12 až 14 tohto uznesenia).

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

17. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (m. m. II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

18. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

19. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku preskúmaný v rámci odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 21CoKR 9/2019, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva

z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje absenciu svojej právomoci napadnutý rozsudok okresného súdu preskúmať.

20. Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ vznesol v dovolacom konaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu námietku existencie vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP a námietku nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 CSP, pričom predostrel totožnú argumentáciu, akú predostrel v ústavnej sťažnosti, atakujúcu neodročenie pojednávania, nevykonanie ním navrhovaných dôkazov a nesprávnosť záveru o sume peňažnej náhrady.

21. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom vznesenou dovolacou argumentáciou (totožnou s tou, ktorú predostiera v časti II ústavnej sťažnosti) zaoberal a rozhodol o nej, uvedené vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018).

22. Vzhľadom na uplatnenie princípu subsidiarity v konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

23. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivé súdne konanie či právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

24. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

25. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľom uplatnené námietky zakladajú prípustnosť a dôvodnosť dovolania, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie odvolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

26. Právo na súdnu ochranu či spravodlivý proces pritom zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

27. Notorieta plynúca z rozhodovacej činnosti ústavného súdu je to, že ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

28. Sťažovateľ atakuje arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu celkom neopodstatnene.

29. V kontexte namietanej vady zmätočnosti sa dovolací súd dostatočným spôsobom zaoberal sťažovateľom namietaným postupom okresného súdu pri nevyhovení jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Ústavne udržateľným spôsobom sa pritom stotožnil s odôvodnením odvolacieho súdu v tomto smere, ktoré je založené na komplexnom posúdení správania sťažovateľa, ktorého zdravotný stav si vyžadoval zo strany okresného súdu neustále odročovanie nariadených pojednávaní v priebehu celého roku 2018, čo viedlo k akceptovateľnosti uplatnenia dôvodnej zákonnej požiadavky (§ 183 ods. 2 druhá veta CSP), podľa ktorej od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. Najvyšší súd akcentoval ústavne udržateľným spôsobom aj povinnosť všeobecného súdu vyplývajúcu mu z jednotlivých ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorá je spojená s požiadavkou vec čo najrýchlejšie prerokovať a rozhodnúť o nej. Rovnako námietku sťažovateľa o tom, že z dôvodu absencie na nariadenom pojednávaní nemohol prezentovať svoje argumenty v záverečnej reči, je potrebné posúdiť komplexne s prihliadnutím na konanie ako celok. Sťažovateľovi totiž nič nebránilo v tom, aby svoju vecnú argumentáciu predniesol v ďalšom konaní v rámci ním uplatnených opravných prostriedkov, predovšetkým v odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Uvedené skutočnosti preto nedovoľujú posúdiť postup okresného súdu v súvislosti s nevyhovením žiadosti sťažovateľa o odročenie pojednávania ako taký, ktorým došlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom.

30. Za ústavne udržateľné považuje ústavný súd aj odôvodnenie najvyššieho súdu týkajúce sa námietky nevykonania dokazovania. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pritom vyplýva, že súdy nižšej inštancie odôvodnili postup, pri ktorom pri určení sumy peňažnej náhrady vychádzali

zo znaleckého posudku [REDACTED], ktorý bol vypracovaný v súlade so závermi, ktoré odvolací súd prezentoval v zrušujúcom rozhodnutí, v ktorom zdôraznil potrebu vo vzťahu k určeniu požadovaného protiplnenia vychádzať z ceny obvyklej. Odvolací súd pritom zdôraznil, že v poradí prvý znalecký posudok nestanovil cenu obvyklú, pretože ju neposúdil z hľadiska objektivizácie určenej všeobecnej hodnoty majetku (bod 2 tohto uznesenia). Z uvedeného dôvodu je irelevantná námietka sťažovateľa produkovaná v tomto smere, podľa ktorej mali súdy povinnosť vysporiadať sa s nelogickými závermi obsiahnutými v prvom znaleckom posudku predloženom [REDACTED] a v druhom znaleckom posudku, ktorý bol predložený [REDACTED], keďže podľa záverov odvolacieho súdu (bod 2 tohto uznesenia) prvý znalecký posudok nezodpovedal zákonným požiadavkám na stanovenie obvyklej ceny (§ 58 ods. 1 zákona o konkurze). Ústavne udržateľným s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci je preto v tomto smere aj záver dovolacieho súdu k nemožnosti vyhodnotiť postup vo veci konajúcich súdov, ktoré nepristúpili k vypočutiu záujemcov o odkúpenie majetku, úpadcu a štatutára žalovaného ako nesúladný s právom na spravodlivé súdne konanie (bod 9 *in fine* tohto uznesenia).

31. Záver dovolacieho súdu k neprípustnosti a nedôvodnosti vady zmätočnosti je preto podľa názoru ústavného súdu odôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

32. Ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno považovať podľa názoru ústavného súdu za formalistické, keďže absencia náležitosti vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP tak, ako to bolo aj v prípade sťažovateľa, je podľa Civilného sporového poriadku dôvodom neprípustnosti dovolania. Z podstatných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pritom vyplýva, že sťažovateľ ako dovolateľ v dovolaní neformuloval právnu otázku, ktorú mal odvolací súd riešiť nesprávne, a z dovolania nemožno identifikovať, o ktorý z prípadov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP by malo ísť.

33. Na podklade dosiaľ uvedeného a preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, dovolanie sťažovateľa riadne preskúmal, dospel pritom preskúmaním jednotlivých dovolacích námietok k ústavne udržateľnému záveru o ich neopodstatnenosti, resp. k ústavne udržateľnému záveru o tom, že dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v Civilnom sporovom poriadku. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia odpovedá na východiskové námietky uplatnené v dovolaní sťažovateľom ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

34. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd nezistil medzi námietkami sťažovateľa a napadnutým uznesením najvyššieho súdu takú príčinnú súvislosť, ktorá by po prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti odôvodňovala možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie. Z uvedených dôvodov ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti

odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu